PŘELOŽILA
JITKA ČUPOVÁ

ZTRACENÁ KRÁLOVNA

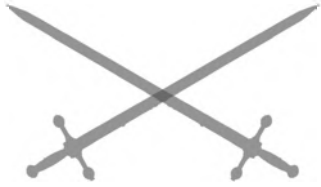
PŘÍBĚH
LÁSKY A ODVAHY
V DÁVNÉM SKOTSKU

Signe Pike

ROMÁN

ZTRACENÁ KRÁLOVNA

SIGNE PIKE

ZTRACENÁ KRÁLOVNA

DÍL 1

přeložila
Jitka Čupová

KONTRAST

Copyright © 2018 by Signe Pike

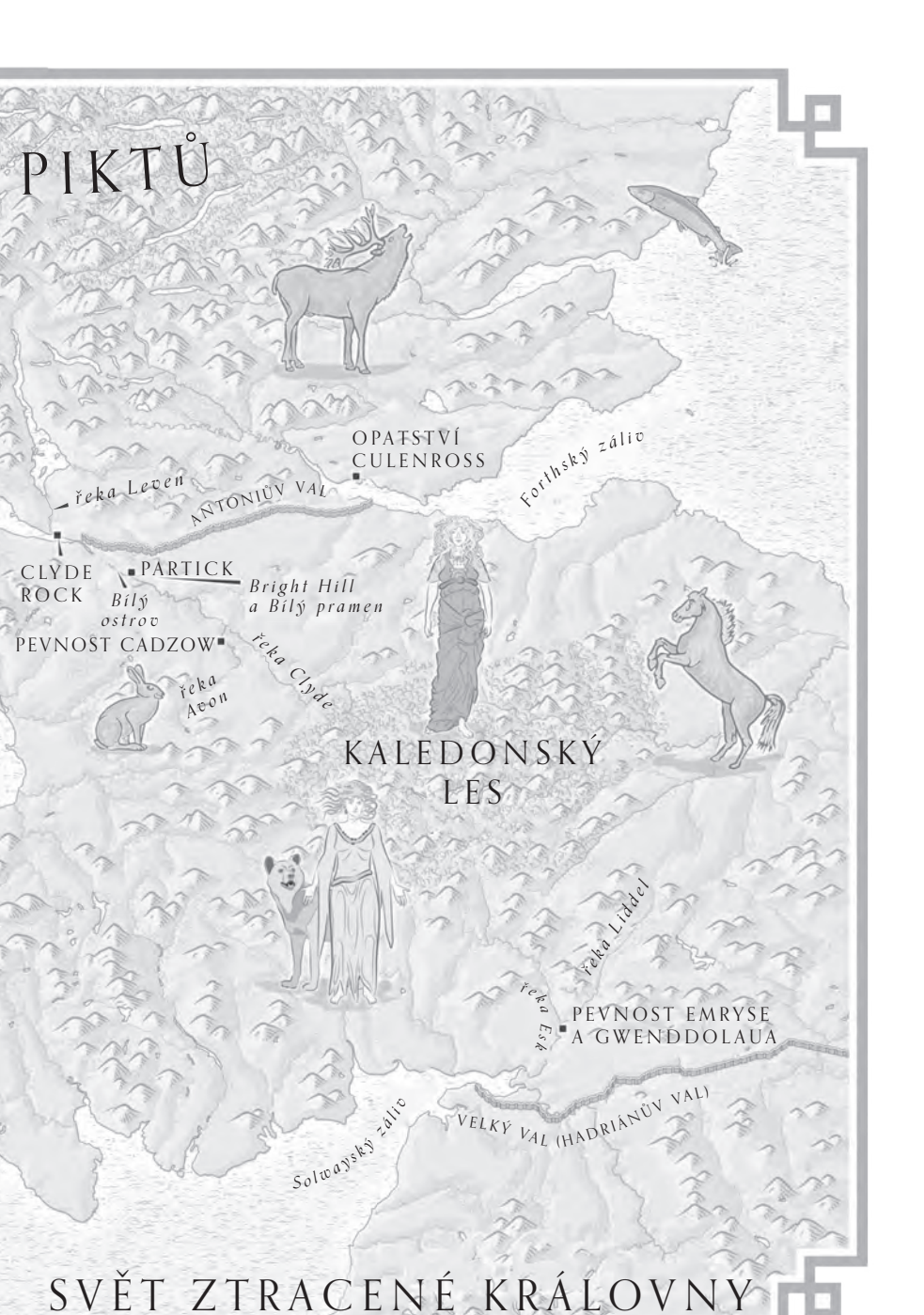
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jitka Čupová, 2026
Cover © Simon & Schuster, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8577-3

Věnováno Ase a Ericovi

ZEMĚ
ZEMĚ PIKTŮ
DALRIADA
STRATH-
CLYDE
GODODDIN
RHEGED
PENDRAGON
BRYNEICH
BERNICIE
JIŽNÍ
RHEGED
ZEMĚ
SKOTŮ
EBRAUK
ELMET
Clydeský záliv

PIKTŮ
OPATSTVÍ CULENROSS
Forthský záliv
řeka Leven
ANTONIÚV VAL
CLYDE ROCK
PARTICK
Bright Hill a Bílý pramen
Bílý ostrov
PEVNOST CADZOW
řeka Clyde
řeka Avon
KALEDONSKÝ LES
řeka Liddel
řeka Esk
PEVNOST EMRYSE A GWENDDOLAUA
Solwayský záliv
VELKÝ VAL (HADRIÁNŮV VAL)
SVĚT ZTRACENÉ KRÁLOVNY

POSTAVY:

KRÁLOVSTVÍ STRATHCLYDE

Sídlo Morkena
Ariana: strážkyně moudrosti
Brant: bojovník, Morkenův synovec, starší bratr Brodyna
Brodyn: bojovník, Morkenův synovec, mladší bratr Branta
Cathan: nejvyšší strážce moudrosti ve Strathclydu, Morkenův rádce
Crowan: chůva Lailokena a Langoreth
Desdemona: služka
Herrick: sluha
Langoreth: Morkenova dcera, Lailokenovo dvojče
Lailoken: Morkenův syn, Langoretino dvojče
Macon: podkoní
Morken: král, nejvyšší náčelník země Goddeu, vládce pevnosti Cadzow a sídla v Particku

Sídlo Tudwala
Angharad: Langoretina dcera
Cyan: Langoretin syn
Elufed: královna Strathclydu, pochází z národa Piktů
Gladys: Langoretina dcera
Gwenfron: Tudwalova dcera
Morkant: Tudwalův starší syn
Rhydderch: Tudwalův mladší syn
Rhian: Morkantova manželka
Rhys: Langoretin prvorozený syn
Tudwal: král Strathclydu

BORDERLANDS

Ceidio: bývalý král Ebrauku, otec Gwenddolaua
Emrys: Pendragon, vůdce odporu vůči Anglům
Gwenddolau: Emrysův nejvyšší velitel řečený „Uther" Pendragon
Melgwin: bojovník, velitel Pendragonovy armády

KRÁLOVSTVÍ EBRAUK

Eliffer: Ceidiův bratr, král Ebrauku
Gawergi: král Jižního Ebrauku, Peredurův bratr, Eliffer-rův syn
Peredur: král Severního Ebrauku, Elifferův syn

KRÁLOVSTVÍ GODODDIN

Pascent: Vortigernův syn
Vortigern: král Bryneichu (jižní část Gododdinu)

KŘESŤANÉ

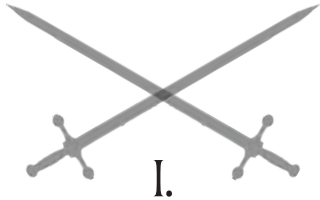
Anguen: mnich z Mungova řádu
Fergus: mnich z Tellerova řádu
Teller: křesťanský mnich
Garthwys/Mungo/Kentigern: křesťanský mnich, později biskup ve Strathclydu

SKOTI Z KRÁLOVSTVÍ DALRIADA A MANAU

Aidan mac Gabhran: Conallův synovec, král Manau
Conall mac Comgall: král Dalriady

Ve třicátých letech devatenáctého století objevila skupina dělníků pracujících v kamenolomu dvě míle východně od skotského městečka Dunipace tělo pohřbené na vrcholu kopce. Kostra ležela ve starobylé rakvi z neopracovaného kamene. V hrobě se nenašly žádné zbraně, šperky, zrcátka ani hřebeny, pouze velká hliněná váza obsahující ztrouchnivělé zbytky pergamenu. Zpráva o tomto nálezu byla zanesena do sborníku skotských farností a kostra byla odvezena, aby se mohlo pokračovat v těžbě.

Tělo, rakev i hliněná váza se následně ztratily, stejně jako pergamen s tím, co na něm bylo napsáno.

I.

Byl jsem kapkou vody ve vzduchu.
Byl jsem zářící hvězdou na nebi.
Byl jsem slovem v knize.

Velšská báseň „Cad Goddeu“ (česky: Bitva stromů), do angličtiny přeložil Robert Graves ve sbírce *The White Goddess*.

KAPITOLA PRVNÍ

Pevnost Cadzow
království Strathclyde
území Britonů
konec zimy roku 550

Zdálo se mi o lese. Hustými korunami stromů tentokrát nepronikalo žádné šumění větru, žádný ptačí zpěv ani paprsek světla. Ticho mi dunělo v uších jako houf válečných koní. A pak jsem v tom šeru zaslechla matku, jak mě volá. Její hlas byl tichý a hluboký jako hlas holubice.

Langoreth!

S úlekem jsem se probudila, když mi můj bratr Lailoken odhrnul přikrývky a nohy mi ovanul chlad. Zrzavě plavé vlasy měl rozcuchané a netrpělivě sledoval, jak si vytírám spánek z očí a sahám po šatech. Jakmile jsem si přetáhla vlněnou látku přes hlavu, moje mysl se zrychlila a vrátila se mi paměť.

Matka je mrtvá.

Od chvíle, kdy ji přemohla nemoc, uplynulo už devět dní. Spánek – pokud vůbec přišel – mi přinášel jistou úlevu, ale když jsem se pak ráno probudila, nezhojená rána se pokaždé znovu otevřela.

„Zdálo se mi o ní." Pohlédla jsem na bratra. „Matka mě volala. Jasně jsem ji slyšela. Jaká škoda, že jsem ji nemohla taky spatřit…"

Okamžik jsem čekala s nadějí, že mi Lailoken odpoví, ale jen se zamračil a podal mi plášť. Fialové kruhy pod jeho očima prozrazovaly, že byl opět celou noc vzhůru a hledal jejího ducha na ostrovech blaženosti. Chvíli se tvářil, jako by mi

sen o matce záviděl, jenže jak by se mu o ní mohlo zdát, když nezamhouřil oka?

„Dnes už se musíš konečně vyspat," prohlásila jsem. „Za hradbami Cadzowa pořád ještě řádí ta nemoc."

Zamračil se ještě víc.

„Lailokene." Chytla jsem ho za rukáv. „Dřív nebo později budeš muset promluvit."

Nevšímal si mě a místo odpovědi uchopil železnou dveřní závoru.

„Nemůžeš ji přinutit, aby za tebou přišla," dodala jsem. „Strážcové moudrosti koneckonců říkají, že –"

Lail se prudce otočil a zpražil mě pohledem, který jasně říkal: *Zmlkni, nebo probudíš Crowan!*

Kousla jsem se do jazyka. Nechtěla jsem naši chůvu vzbudit o nic víc než on – Crowan by nám nikdy nedovolila jít k řece tak brzy ráno. A i když jsme si to ani já, ani Lail nedokázali vysvětlit, věděli jsme, že zvíře, které stálo na mělčině, tam čekalo jen na nás. Jako bychom ho měli vidět jen my dva.

Tiše jsem kráčela za bratrem temnou chodbou kolem vchodu do hodovní síně, kde v teple dohasínajících uhlíků spali bojovníci.

Bylo znát, že je matka mrtvá – bez ní byla tato rozlehlá místnost prázdná jako jeskyně.

Polkla jsem knedlík, který se mi vytvořil v krku, a prošla za Lailem těžkými dubovými dveřmi ven do mléčného ranního světla.

Na nádvoří halila zimní trávu mlha. Za zpustlou zeleninovou zahradou stál Brant – držel stráž na ochozu vnitřního valu a pod kápí se mu srážel dech. Jakmile zaslechl naše kroky, pevně sevřel kopí, ale pak nás uviděl a usmál se.

„Vida, bratránek a sestřenka! Kam si myslíte, že jdete?"

„Jen dolů k řece," odpověděla jsem.

Podíval se na Lailokena. „A co ty, Laile? Ani dnes mě nepozdravíš?"

„Nemluví vůbec s nikým." Nejistě jsem přešlápla z nohy na nohu a Brant se přestal mračit.

„Tak dobře, běžte.“ Pokynul nám rukou. „Ale buďte opatrní – na srázu je cesta kluzká jako hadí břicho.“

„Dáme pozor,“ slíbila jsem, ale jen co jsme proběhli branou, věnovala jsem Lailokenovi zlostný pohled. Jeho sveřepé mlčení bylo nepříjemné a hloupé.

„Myslíš, že ti matka chybí víc než mně?“ obořila jsem se na něj. „Nejsi jediný, kdo ji ztratil, Lailokene. Je pryč a nic nám ji zpátky nepřivede.“

Právě se protahoval pod větví a krátce strnul, ale když v mém hlase vycítil bolest, ohlédl se a podal mi ruku. Chtěl se mi tím omluvit, nebo měl strach, abych neupadla?

Chytla jsem se ho a ruku v ruce jsme prošli nejprudším úsekem cesty až k místu, kde končilo vysoké vnější opevnění. Podél okraje srázu se táhla jelení stezka, která vedla hluboko dolů do rokle. Úzkou cestičku vyšlapanou zvěří lemoval hustý mech, v němž se tu a tam z rašeliniště klubaly první křehké výhonky kapradí. Scházeli jsme po strmé stezce k řece, bláto se nám lepilo na kožené šněrování bot a já si vychutnávala zemitou vůni lesa, která mi vždy přinášela útěchu. Matka s námi v lese často trávila celé dny, sbírala kopřivy, ostružiny či houby rostoucí na padlých kmenech stromů a nožem, který nosila u pasu, odřezávala březovou a lískovou kůru. Byla nejen manželka krále, ale i strážkyně moudrosti, vyškolená v léčitelství. Vážená lady Idell, za níž si pachtýři chodili pro tonikum na dětský kašel, mast na koňské nohy nebo lék na zmírnění bolestí stáří. A právě tady, po jejím boku pod baldachýnem větví, jsem se cítila nejlépe.

Když jsme se vynořili na úpatí srázu, řeka Avon se před námi leskla jako tekoucí roztavené sklo. Sehnutí jsme se tiše prodírali podrostem, dokud jsme nedošli až ke břehu, kde jsme si dřepli. Lailoken mi tiskl ruku a já jsem se snažila zklidnit dech, zatímco jsme v úžasu sledovali nádherného jelena. Se skloněnou hlavou – na každém paroží jsem napočítala devět výsad – stál na mělčině, a jak se napájel, na krku se mu vlnily svaly. Spatřit jelena koncem zimy bylo neobvyklé, a ještě zvláštnější bylo najít ho tak blízko pevnosti.

Většina vysoké zvěře už byla vyhnána do hlubokých lesů za Cadzowem. Jelen jistě dobře věděl, kudy chodí lidé, a přesto jsme od matčiny smrti každé ráno scházeli po strmých březích k řece, abychom ho tu našli stát v proudu, jako by se i on účastnil uctění její památky.

Zatímco jsem naslouchala tichému zurčení vody, nad níž se vznášela mlha, zatoužila jsem slyšet sladké tóny melodie, kterou si matka často broukala při procházkách lesem.

Vtom jsem koutkem oka zachytila pohyb a instinktivně jsem se otočila proti proudu řeky. Zprvu jsem nedokázala rozpoznat siluetu, která se objevila v místě, kde ještě před chvílí nic nebylo. Zamrkala jsem, abych si projasnila zrak. A skutečně – ve vodě stála mlhou napůl zahalená postava s tmavými vlasy splývajícími přes prosté zelené šaty. Kdyby mě prsty nezábly zimou, byla bych přesvědčená, že se mi to jen zdá.

Matka.

Její pleť už nebyla zrudlá horečkou ani znetvořená puchýři, které jí během nemoci naskákaly. Tvář měla hladkou a na rtech úsměv, ale její pohled byl zneklidňující; v příšeří působily její oči divoce a temně. Nadechla jsem se, abych na ni zavolala, ale jelen najednou zvedl hlavu a roztáhl chřípí. Ohlédla jsem se zpátky na matku a srdce se mi sevřelo. Byla pryč. Zmizela stejně rychle, jako se objevila.

Byla tam vůbec?

Zatnula jsem pěsti, až se mi nehty zaryly do dlaní. Jak mě mohly oči tak krutě oklamat? Teď jsem neviděla nic než poklidný vodní proud. Statný jelen stál a díval se na nás, huňatá srst se mu v ranním slunci třpytila jako drahokamy.

Samozřejmě jsem matku vidět nemohla. Její popel jsme před pár dny rozsypali vysoko v kopcích. Lailoken však vedle mě prudce vydechl.

Otočila jsem se k němu. „Byla to ona, že ano, Laile? Řekni, viděls ji? Stála přímo támhle…“

Lailoken krátce přikývl.

Jelikož jsme dvojčata, cítila jsem jeho slzy dřív, než se mu objevily v očích. Padla jsem zády na oblázkový břeh, on klesl

vedle mě a společně jsme vylévali svůj žal do pomalu se probouzejícího světa.

Pak jsme seděli na břehu, až námi začala třást zima a naše vzlyky pozvolna ustoupily zpěvu ptáků v lese za námi. Jelen se po celou dobu klidně procházel po mělčině. Možná že zítra už sem nepřijde – koneckonců uplynulo devět dní. Strážce moudrosti Cathan prohlásil, že devítka je nejčarovnější číslo ze všech.

Zrovna jsem si cípem pláště utírala obličej, když jsem si všimla, jak Lail najednou strnul.

„Co se děje?" zeptala jsem se.

Prstem ukázal k nedalekému houští, kde za ostružiním seděl hnědý zajíc s hlavou skloněnou na stranu, jako by naslouchal. Lail se díval, jak se zvířátku zachvěly fousky, a sledoval ho, jak hopká do lesa.

Pak se ke mně pomalu otočil a se zarudlýma očima po mnoha dnech konečně promluvil.

„Blíží se jezdec. Přináší zprávy z východu."

Strážcové moudrosti dali Lailokenovi přezdívku „Vědoucí". V noci mu přicházejí zvláštní sny, dokonce i když zrovna nespí – o lososech kroužících na dně lesní tůně nebo o kropenatých vejcích ve vzdáleném sokolím hnízdě. Byl to právě on, kdo se onoho rána po matčině smrti probudil a následoval volání k řece, kde na mělčině stál jelen, jako by na něj čekal. Měl dar číst znamení přicházející od bohů, i když mu bylo teprve deset zim a na takovou schopnost byl ještě malý. Ať tak, či tak, nedokázal pochopit, proč sem ten velký jelen přišel. Uvědomila jsem si, že bratrovy schopnosti sílí – do Cadzowa často přijížděli poslové se zprávami pro otce, ale Lail jejich příjezd až doteď nikdy nepředpověděl.

Poposedla jsem si a napínala sluch, zda nezachytím dusot kopyt, i když mi bylo jasné, že jezdec je ještě příliš daleko. Nicméně se blížil a bylo jen otázkou času, kdy dorazí. Naše chůva Crowan se brzy probudí a zjistí, že lůžka jejích svěřenců jsou prázdná. Věděla jsem, že bychom si měli pospíšit, ale nemohla jsem odtrhnout oči od řeky.

„Byla to v té vodě vážně matka?“ zeptala jsem se. „Takovéhle to je, když spatříš ducha zemřelého?“

„Nevím.“ Lailoken přimhouřil oči. „Žádného jsem ještě nikdy neviděl.“

„Vypadala tak opravdově. Kdybychom tu počkali… myslíš, že se znovu objeví?“

Jeho modré oči se jakoby s nadějí upřely k vodě. Pak ale zavrtěl hlavou a hřbetem ruky si otřel nos. Zabolelo mě, když mě opět přestal vnímat a zahleděl se na vrchol srázu, kde se skrz větve stromů prodíralo zlatavé slunce. Kouzlo úsvitu se zlomilo. Jelen se ve vodě obrátil a zamířil k protějšímu břehu. Chtěla jsem si opřít hlavu o jeho hladké boky a přimět matku, aby se znovu objevila a zahnala tu prázdnotu. Místo toho jsme se ale otočili zády k vodě a vykročili po stezce zpátky k pevnosti.

Když jsme došli k malé rokli, kde jsme s matkou často sedávali, zaslechla jsem ozvěnu jejího hlasu, který se vynořil z hlubin mé touhy. Opět volala mé jméno jako v tom temném snu. Její hlas ale nebyl něžný ani plný lásky.

Zaznívalo v něm varování.

KAPITOLA DRUHÁ

U řeky jsme se zdrželi příliš dlouho a Crowan se mezitím při pohledu na naše prázdné postele rozzlobila.

„Kde jste byli? Vidím, že máte pláště! To chodíte po venku v takové zimě? Víte, kolik se tu potuluje loupeživých band? Copak vám nezáleží na srdci staré Crowan? Hoďte sebou, ať vás nezahlédne otec!“ Vedla nás přes vytopenou síň k našim pokojům a celou cestu přitom mumlala. „Prý ‚dávej na ně pozor, Crowan, ať se jim nic nestane‘. Hmm. To je těžká věc, když se ti dva rošťáci toulají po lese.“

Lail na ni zůstal mlčky hledět. Ačkoli prožíval hluboký smutek, viděla jsem na něm, jak ho její ustavičná péče rozčiluje. Jenže co jiného měla dělat? Starala se o nás od chvíle, co jsme přišli na svět, a před námi o našeho otce. Dívala jsem se na její drobné nožky a kostnaté ruce založené na prsou.

„Tak co? Povíte mi, kde jste byli, nebo si nezasloužím ani odpověď?“ Z úhledně spleteného účesu jí volně viselo pár neposlušných šedivých pramenů a její malé světlehnědé oči byly zachmuřené starostmi.

„Nezlob se, Crowan, byli jsme jen dole u řeky,“ vysvětlila jsem. „Už devět dní po sobě tam každé ráno vídáme velkého jelena a představ si, vůbec před námi neutíká!“

Lail se na mě zlostně podíval, že jsem vyzradila naše tajemství.

„Takže se vám už devětkrát podařilo vyklouznout z postele, aniž bych se vzbudila?“ Crowan spráskla ruce, ale neznělo

to jako pokárání. „Vaše matka les milovala, že?“ Pousmála se a přivinula nás k sobě. Přičichla jsem k její hrubé vlněné zástěře, která byla vždy cítit borovým dřevem a spálenou rašelinou.

„Bohové vědí, že s jejím posledním dechem odešla z tohoto domu krása,“ pokračovala Crowan. „Ale musíte být opatrní. Krajem se prý toulají bandy zloduchů. Časy se změnily a nic není jako dřív. Slibte mi, že už nebudete utíkat. Nesnesu pomyšlení, že by se vám stalo něco zlého. Přísahejte!“

Lailoken se k ní přitulil, ale neodpověděl.

„Slibujeme ti to, Crowan,“ řekla jsem. Lépe, když jí to stvrdím já než on. Lail nic neodpřisáhl, takže ho ten slib nebude svazovat, a kdoví co má v úmyslu.

Kývnutím mi poděkoval, zatímco Crowan odkvačila chodbou do kuchyně, aby nám přinesla něco k snídani.

O něco později přišla do mé komnaty. Seděla jsem před velkým bronzovým zrcadlem a sledovala, jak mi rozčesává a upravuje dlouhé vlnité vlasy. Otec přísahal, že nás Crowan všechny přežije, ale vrásčitou kůži měla tenkou jako pergamen a vypadala unaveně.

„Crowan?“ Chytla jsem ji za ruku.

„Ano, holubičko?“

„Věříš, že když umřeme, naše duše putuje na ostrovy blaženosti?“

Přes zrcadlo mi pohlédla do očí. „Jistě. Ty snad ne?“

Uhnula jsem pohledem. Bývaly časy, kdy naši válečníci básnili o zemi bohů, kde budou pít pivo z bezedných rohů, milovat se s krásnými ženami a těšit se z bohatství, které tam najdou. Kdysi jsme byli národem, který se nebál smrti. Ale to bylo ještě před příchodem Římanů, než byli naši bojovníci pobiti a naše pole zalita krví.

Dějinám nás učil Cathan, otcův rádce. Vyprávěl nám, jak Římané vyvraždili celé vesnice, ba i celé kmeny, muže, ženy i děti. Odsoudili a popravili naše strážce moudrosti a přeživší byli posláni na práci do dolů. Vypálili naše pole a pak je posypali solí, aby neplodila.

Zanechali po sobě mrtvou zemi a nazvali to mír, řekl Cathan.

Teď už naši bojovníci ostražitě hlídkují na vrcholcích kopců a v pevnostech.

Opravdu věřím v ostrovy blaženosti, když se mohly stát takové hrůzy? Existují pak vůbec bohové?

„Chci tomu věřit," odpověděla jsem.

„Dobrá. Řeknu ti tedy, co vím," usmála se Crowan. „Na hranici obou světů bdí naši předkové a čekají, aby mohli své děti přivést domů. To oni nás naučili znát rostliny, které léčí, oheň, který hoří, jak zpracovávat kov a jak uchovávat naše příběhy. A dokázali se také v jediném okamžiku proměnit v jakékoli lesní zvíře." Povzdechla si a přitiskla se tváří k té mojí. „Tyto časy jsou těžké pro všechny, a pro vás mladé zvlášť. Teď jsi ale první dáma této pevnosti a bohové ti budou pomáhat, aby na tebe tvá matka byla pyšná." Napřímila se a pokračovala v česání. „A řeknu ti ještě něco. Tvoje matka prožila v tomto kraji dobrý život. Byla laskavá a štědrá, vždy se starala o lid. Naši předkové by si nenechali ujít možnost doprovodit ji domů. Lady Idell už více netrpí. To ti můžu odpřisáhnout."

Přikývla jsem, ale zmínka o matce mi vehnala slzy do očí stejně jako vzpomínka na ni, jak stojí po kolena v ledové řece, bledá a tichá jako nějaká cizinka.

Jako duch.

Otcovo křeslo bylo během snídaně prázdné. Služebnictvo přineslo na tácech solené vepřové a sýr, ještě teplý chléb a čerstvé přepuštěné máslo. S Lailem jsme pojedli, poslušně zasunuli židle ke stolu a vydali se přes nádvoří za Cathanem. Chýše strážce moudrosti stála hned u vnitřního valu, mezi hlohem a jabloní. Když Cathan s otcem nebyli právě na cestách kvůli výběru desátků v podobě obilí či zvířat nebo neputovali na příkaz krále do hlavního města, chodili jsme za ním každý den, aby nás učil. Kouř stoupající nad doškovou střechu naznačoval, že Cathan právě přihodil na ohniště čerstvý kus rašeliny. Otevřela jsem dveře a uviděla postel

zastlanou úhledně napnutým přehozem a prázdný stůl, na němž obvykle ležela hromada zkamenělin a pergamenů – Cathan zjevně čekal, že přijdeme. Seděl mlčky na podlaze, bílé rukávy vyhrnuté nad lokty a ruce sepnuté v klíně.

Teď už si na to nepamatuju, ale jako malá jsem se ho prý bála. Vždy to byl vysoký, statný muž a v rozevlátém bílém hábitu a s hustými dlouhými vlasy musel působit impozantně jako menhir. Jeho modré oči jsou průzračné jako lesní tůň a stejně tak i chladné, dokud je nezměkčí jeho typický humor – navenek sice působí přísně, ale umí se od srdce zasmát.

Podlaha pod námi zavrzala, Cathan otevřel oči, a zatímco se ztěžka zvedal na ztuhlé nohy, pozorně si nás prohlížel.

„Jak vidím, moc jste toho nenaspali. Ty rozhodně ne," kývl bradou k Lailovi, který pokrčil rameny, a oba jsme usedli na lavičku u ohniště.

„A co ty, Langoreth? Jak se cítíš?"

Z jeho něžného tónu se mi draly slzy do očí a musela jsem se rychle kousnout do rtu, abych se v nich neutopila.

„Ale no tak." Natáhl ke mně stařeckou paži a povzbudivě mi stiskl ruku. „Se slzami nemá cenu bojovat. Každý občas pláče. Někdy je zkrátka lepší pustit je ven."

Zamrkala jsem a horké kapky se mi skoulely po tvářích.

Cathan se s povzdechem napřímil a podíval se na nás. „Dobře, že jste přišli," přikývl. „Lady Idell by nechtěla, abyste dál odkládali učení," řekl a vyhlédl z okna k bezútěšným zimním pastvinám, na nichž se pásl náš chundelatý bílý dobytek. Louka barvy sena se rozprostírala na pozadí šedavé ranní oblohy.

„Smrt je těžká věc," pokračoval Cathan. „Vždy nám přináší stesk, ale mrtví nás neopouštějí. Lady Idell nad námi bdí. Jednou pochopíte, jak to myslím."

Chtěla jsem Cathanovi říct, co jsme viděli, zeptat se ho, proč matka vypadala tak, jak vypadala, a co má společného s tím velkým jelenem, ale Lailoken to tušil a upřel na mě přísný pohled. Proč mu vadí, že o tom chci mluvit? Vždyť to byl právě

Cathan, kdo ho učil všemu, co se týkalo věštění – o znameních v přírodě a poselstvích, která přicházejí od lesních duchů.

Kromě toho nebylo moudré mít před Cathanem nějaké tajemství.

Ten si však zjevně ničeho nevšiml, sevřel ruce v pěst a odkašlal si. „Takže… Dnes se dozvíte o zákonech, kterými se řídí náš lid. Proč potřebujeme zákony?“

Snažila jsem se zklidnit mysl a soustředit se na jeho slova.

„Proč potřebujeme zákony?“ zopakoval. „Je to řečnická otázka. Jakákoli snaha o organizovanou společnost by bez nich byla marná. Zákony tu nejsou jen proto, aby určovaly, co je správné a co ne. Poskytují nástroje k nastolení rovnováhy. Nejsou to tedy jen pouhé zákony, jsou to duchové a strážci společnosti. Pomáhají lidem nesejít z cesty a udržet správný směr, když ho sami nedokážou poznat. Za porušení zákona stihne člověka trest – nejčastěji pokuta –, jehož cílem je přimět ho, aby se napříště zachoval správně.“

„Ale co loupeživé nájezdy?“ zeptal se Lailoken. „Pokud je krádež dobytka trestná, proč bojovníci ani králové neplatí žádné pokuty?“ Vždy se vyžíval v diskusích a měla jsem radost, že opět slyším jeho typický tón.

„Když se nájezdy provádějí správným způsobem, není na tom nic zlého. Skutečný král nerozpoutá boj jen kvůli ukradenému dobytku,“ odpověděl Cathan a ušklíbl se. „Místo toho naučí svůj lid, jak stádo lépe ohlídat. Když se ale poruší zákony vytvořené pro dobro lidí, pak se nájezdy změní ve válku. Lordové a náčelníci kmenů chtějí odplatu. Začíná krevní msta a to je vždy kruté.“ Pohrdavě mávl rukou. „Možná se ale ptáte, jak by zákon mohl být duch? Nu, naše zákony už odpradávna vznikaly z věšteb strážců moudrosti. Pokud je dodržujeme, řídíme se tak pokyny seslanými nejvyšší autoritou – vševědoucími silami, které nazýváme bohy. Zákony zabraňují krveprolití, zajišťují péči o nemocné, spojují válečníky s jejich králem a toho pak drží v blízkosti bohů.“

Do místnosti vnikl poryv mrazivého vzduchu. Cathan nechal okno otevřené, abychom při učení neusínali, ale já jsem se

naklonila k praskajícímu ohni, který mě hřál do zad. Cathan nám hlubokým, uklidňujícím hlasem vyprávěl o dluzích na desátcích kvůli sporům o půdu, o odmítání platit pachtovné zbožím, o krutostech vůči pachtýři nebo jeho ženě, a co bylo nejhorší, o vraždách. Možná měl pravdu – dokonce i v tom nejhlubším zármutku se člověk může učit. Někdo by to mohl považovat za nudné téma, ale nás s Lailokenem to zajímalo. Náš otec byl koneckonců král, jeden ze třinácti vládců severu, a od jeho dětí se očekávalo, že si tyto zákony zapamatují.

Dohled nad jejich dodržováním byl svěřen radě juristů, kterou tvořili nejváženější strážci moudrosti. V našem království byl takovým mužem Cathan, a kromě toho byl také odborníkem na filozofii, věštění, čtení hvězd a přírodní zázraky. Byl to právě on, kdo si několik dnů před naším narozením všiml párku vrabčáků, kteří tloukli křídly za matčiným oknem, a předpověděl, že na svět přijdou dvojčata.

„Bohové na tebe shlíží," řekl tehdy matce. „Ve tvém lůně jsou dvě děti, které bude provázet magie."

Magie…

Dávné pověsti hovoří o strážcích moudrosti, kteří dokázali přivolat bouři z nejjasnějšího nebe nebo proklít člověka pouhým šepotem. To jsou ale jen příběhy, které se vypráví za dlouhých zimních večerů. Jestli je v některém z nás dvou nějaká magie, pak pouze v mém bratrovi. Proto ho Cathan vybral, aby se stal strážcem. Já jsem ve svých snech viděla jen les. Ale v lese jsem byla nejraději, tak proč si stěžovat? Neuměla jsem měnit počasí ani předvídat budoucí události. Nepatřila jsem k poslům mezi naším světem a světem bohů a byla jsem za to vděčná.

Až doteď. Hruď mi sevřela náhlá úzkost, jakou jsem dosud nezažila. Nejdřív ten sen a pak šok, když jsem uviděla matku, která už nežije, a přesto byla tak skutečná, že jsem se skoro mohla dotknout jejích tmavých hedvábných vlasů. Kdybych se vrhla do ledové řeky, mohla bych ji sevřít v náruči a udržet ji v pozemském světě?

V duchu stále slyším její varovný hlas.

Náhle se ozvalo silné zabušení na dveře. Cathan vzhlédl a otráveně si uhladil hábit. „Proč nás musí někdo vyrušovat?“

Uvědomila jsem si, že Cathana už chvíli neposlouchám, a rozpačitě jsem zrudla.

„Vstupte,“ povzdechl si stařec.

„Odpusť, mistře Cathane,“ poklonil se jeden z otcových mužů, „ale dorazil jezdec.“

Lailoken mi prudce pohlédl do očí.

„Jistě, jistě. Všichni jsme přece slyšeli troubení rohu, není-liž pravda?“ odvětil Cathan, i když byl až do této chvíle natolik zabraný do výuky, že by si sotva všiml, kdyby chýši zachvátil požár. Přesto kývl a pokynul nám, abychom ho následovali. „Tak tedy pojďme. Naši lekci budeme muset dokončit později.“ Sehnul se pro koženou brašnu a trochu posměšně zabručel: „Dorazil jezdec.“

Než vyšel Lailoken ze dveří, Cathan ho počastoval šibalským pohledem a dobrácky ho pleskl po hlavě.

„Tos mi to nemohl říct předem, ty kluku?“

Otec stál na nádvoří ve vlněné tunice, kterou měl na sobě už kdoví kolikátý den, vlnité kaštanové vlasy mu splývaly přes ramena a tvář i krk mu pokrývalo odrostlé strniště. Byl v prvé řadě válečník a teprve potom král, ale matka vždy dbala na to, aby se oblékal do šatů, jaké se sluší na lorda. Teď začínal vypadat divoce jako Pikt. Jeho hnědé oči se při pohledu na nás i přesto rozzářily. Slabé odpolední slunce nijak zvlášť nehřálo, a když mě k sobě přivinul, byla jsem vděčná za teplo jeho těla. Strážcové písní zpívali o tom, že klan mého otce pochází z obrů. Otec byl o tři hlavy vyšší než většina mužů a také ramenatější, takže moje matka – štíhlá, drobná žena – vedle něj vypadala jako ptáček. Kéž bych byla aspoň z půlky tak půvabná jako ona. Místo toho jsem se vytáhla stejně jako bratr, a abych působila o něco nižší, začala jsem se hrbit.

Teď když se dusot kopyt blížil, jsem se ale při vzpomínce na matku narovnala.

Strážní cosi vykřikli, ale nerozuměla jsem jim. Otec se rozhlédl po nádvoří a zjistil, že někdo chybí.

„Gwenddolaue!“ zvolal.

Po chvíli se objevil můj nevlastní bratr, celý zadýchaný a zpocený, s milovaným sokolem uvázaným k ruce. Po jeho boku běžel bratranec Brodyn, Brantův mladší bratr.

„Málem chytila vydru!“ prohlásil Gwenddolau a pohladil ptáka, ale v jeho hlase chyběla jakákoli radost. Odhrnul si zlatavé vlasy z tváře. „Omlouvám se, otče. Vyrazili jsme, jen co se ozvalo troubení.“

„Právě včas,“ odvětil otec beze stopy hněvu.

Oba mladíci opět sokolničili. Gwenddolau v posledních dnech stále jen lovil se svou sokolí samičkou nebo se oháněl mečem, jako by mohl matčinu smrt odvrátit křikem dravce či sekáním čepelí.

Slýchala jsem matku, jak mu říkávala, že i on je její dítě. Pěstounství je sice tradice, která má upevňovat spojenectví mezi rodinami, ale Gwenddolau byl pro mě bratr stejně jako Lailoken.

Naučil mě, jak se nosí sokol, a Laila zase správnému držení meče. V lese nám ukazoval vlčí stopy a u řeky nejlepší místa, kde se dají chytat pstruzi. Bylo mu sice už čtrnáct zim, ale pořád si s námi rád hrával.

Když si teď jeho sokol složil křídla, Gwenddolau se postavil vedle mě a s úzkostí upíral oči k vysoké bráně. Ani mě nenapadlo, že je čeho se bát. Co jestli jezdec přináší špatné zprávy o jeho otci? Je přece ve válce. Ceidio byl právoplatným králem východních krajů Ebrauku, než ho zradil vlastní bratr a donutil ho odejít do vyhnanství.

Teď zemi vládl Gwenddolauův strýc, jehož jméno můj otec vyslovoval s notnou dávkou hořkosti.

Eliffer.

Dřevěná brána zavrzala v pantech a na nádvoří vjel na zpěněném koni jezdec s pláštěm umazaným od hlíny. S lehkostí seskočil ze sedla, a když předával koně našemu podkonímu, na hrudi se mu zaleskla ozdobná brož zpodobňující

jelena uprostřed stříbrného propletence. Tentýž šperk nosili i Brant s Brodynem na znamení věrnosti mému otci. Byl to talisman mužů, kteří jsou pod ochranou krále Morkena.

Otec přistoupil k jezdci a přátelsky mu stiskl paži.

„Orene, jsi tu srdečně vítán! Opraš si ten plášť a pojď se ohřát!“

„Králi Morkene,“ Oren mu také sevřel nadloktí. „Slyšel jsem tu smutnou zprávu o lady Idell. Moc mě to mrzí.“

„Díky,“ odvětil otec truchlivě a uhnul pohledem. „Prosím, pojď dál.“

Oren se uklonil Cathanovi, rozepnul si plášť ušpiněný oschlým blátem a následoval nás přes nádvoří.

I kdyby Oren v tento den nepřinesl o Ceidiovi žádné špatné zprávy, bylo jen otázkou času, kdy nás Gwenddolau opustí. Jako malého chlapce ho poslali k mému otci, aby ho v bezpečí vychoval, ale příští léto mu bude patnáct, což je věk, kdy se z chlapce stává muž. Ačkoli nás miluje, zároveň je právoplatným dědicem léna a jeho otci se stala křivda. Až přijde čas, Gwenddolau vyrazí do války. Zjevně má velmi dobré důvody, proč tolik trénuje s mečem.

V hodovní síni svítily olejové lampy, které ozařovaly vysoké trámy a stěny z tmavého dřeva. Když otec pokynul služebnictvu, ať přinesou pivo, Lailoken a já jsme usedli vedle sebe na konci dlouhého stolu. Naší rolí bylo dívat se a mlčet. Oren se pořádně napil, ale byla z něj cítit netrpělivost, která mi svírala žaludek. Cathan bubnoval prsty do stolu a mračil se tak, že jeho modré oči byly skoro až černé.

„Tak co je nového?“ zeptal se otec. „Přijel jsi ve spěchu.“

„Ano, můj králi. Vyrazil jsem, jakmile jsem se to dozvěděl. Došlo k povstání. Král Ida z Bernicie se zmocnil Vortigernova království.“

Otec bouchl pěstí do opěrky křesla, až jsem vylekaně nadskočila. „Vortigern je hlupák! Pozve je za opevnění a dá jim stříbro na ochranu svého království! Líhá s dcerou toho parchanta Idy! Zvířata! Bezzemci! S radostí se usadí i na tom nejhorším místě, jen aby se tu pak mohli roztahovat!“

Cathan se postavil. „Jako bychom to neříkali! Vortigern ale k našemu varování zůstal hluchý – ovládla ho chamtivost a strach."

„Obávám se, že teď už nám žádné proroctví nepomůže," řekl otec. „Toho blázna zajímají jen ženy, bohatství a jeho vlastní kůže." Obrátil se na posla. „Pověz mi, Orene, jak se věci mají?"

„Vortigern opustil Bryneich a stáhl se do pevnosti Liddel Water, která je přísně střežena. Svůj lid nechal napospas osudu. Do kraje vtrhli Anglové, vypalovali domy a strážní věže. Vesnice lehly popelem. Vortigernovi lordi uprchli ze svých držav – někteří odešli do Galie, jiní hledali útočiště v Particku nebo v pevnosti krále Tudwala, v Clyde Rocku. Anglové za sebou zanechávají jen oheň, krev a smrt. Probodávají i ženy a malé děti, nemluvňata ubíjí o kameny."

Neklidně jsem poposedla. Otec se zarazil a kývl bradou k nám dětem.

„Omlouvám se." Oren provinile sklonil hlavu. „Chtěl jsem říct, že neušetří jedinou živou duši. Lidé prchají. Někteří byli dopadeni v horách a hromadně pobiti. Ti, co se skrývají ve Vortigernově pevnosti, jsou odříznuti – bez tepla a dobytka čelí hladu a mrazu."

„Zatímco vraždí jeho krajany, Vortigern se skrývá za hradbami." Otec zavrtěl hlavou a pohledem krátce zalétl ke Gwenddolauovi, než se opět obrátil na Orena. „Řekni mi, jakou cestu Anglové hledají?"

„Chtějí se dostat od Vortigernovy pevnosti v Bryneichu přes Borderlands až k moři na západě," odpověděl Oren.

Gwenddolauovi přelétl po tváři stín. Jeho otec Ceidio se uchýlil právě do Borderlands.

„Náš kraj je stále ještě plný silných mužů, kteří jsou připraveni bojovat." Otec vrhl na Gwenddolaua uklidňující pohled. „Můj přítel Ceidio je jeden z nich."

„Zdá se, že je to tak," řekl Oren a jeho hlas zněl nově, vzrušeně, snad z něj zaznívalo i trochu víry. „Stále slyším vyprávět o statečných mužích, kteří přežívají v lesích, na mýtinách,

v jeskyních a na pobřeží. Třesou se zimou, jedí mořské řasy a netrpělivě čekají na důstojnějšího vůdce, který by stanul v jejich čele."

Z té hrozné zprávy se mi rozbušilo srdce.

Lailoken se postavil. „Pojedeme je porazit, otče?"

„Nespěchej tolik stát se slavným bojovníkem, Lailokene. Mohl by sis z boje odvézt podobnou ozdobu jako já." Otec poklepal prstem na širokou bílou jizvu, která se mu táhla od spánku až po bradu. „Král severu se zbaběle schovává, jeho syn a lordové uprchli. Anglové mají mnohem početnější vojsko než my. Tohle zatím není naše válka. Čeká tě ještě mnoho bitev, nemusíš lákat nepřítele k našim dveřím."

Lail zamračeně usedl na židli.

„A co náš přítel, král Ceidio?" zeptal se otec. „Máš o něm nějaké zprávy?"

Oren se ohlédl po mém nevlastním bratrovi. „Je mi to líto. Nevím, kde se tvůj otec nachází."

„Jen trpělivost, jistě se to brzy dozvíme." Otec povzbudivě stiskl Gwenddolauovi rameno. „Ceidio je zdatný válečník a po svém boku má skvělé muže."

„Tudwal svolá shromáždění. Musíme se připravit," řekl Cathan a obrátil se k Orenovi. „Říkáš, že tam zbyli muži, kteří čekají na vůdce. Mluví se o někom?"

„Slyšel jsem o člověku jménem Emrys," odpověděl Oren. „Říká se, že je to chytrý muž a tvrdý bojovník. Jeho lidé jsou Sarmati, přišli s Římany. Od těch dob jeho rodina už po pět generací střeží Velký val."

„Dračí bojovník," poznamenal Cathan. „Je-li někdo schopný zahnat Angly zpátky na jih, pak je to on."

Dračí bojovník, vyslovila jsem bezhlesně a s vykulenýma očima se podívala na Lailokena.

O Sarmatech nám Cathan vyprávěl. Nosili šupinovou zbroj a pocházeli z mrazivých plání dalekého východu. Ve znaku měli draka a jejich zástava s kovovou dračí hlavou vydávala ve větru děsivé zvuky, z nichž si nejeden jejich nepřítel cvrkl do kalhot.

I oni kdysi bojovali proti Římanům a po své porážce se vydali přes široké moře, aby střežili val, který postavil zlovolný císař Hadrián. Sarmati byli dobře placeni, aby nás, divoké Britony, Pikty a Skoty, drželi na uzdě.

„Jeho předkové jsou možná Sarmati," připustil Oren, „ale on je skrz naskrz Briton. Říkají mu *Pen Dragon*."

„Vládce draků – trefné jméno," pousmál se Cathan.

„Není však urozené krve," podotkl otec a obrátil se na svého rádce. „Víš stejně dobře jako já, že lordové a náčelníci ho nikdy nebudou následovat."

Cathan si uhladil bílé rukávy, přistoupil k ohništi a zahleděl se do praskajících plamenů.

„Uvidíme, příteli Morkene. V dobách, jako je tato, kdy lid potřebuje hrdinu, se právě takoví hrdinové rodí."

KAPITOLA TŘETÍ

Probudilo mě ržání koní na nádvoří a otcův hlas, který ke mně tlumeně doléhal skrz silné dřevěné stěny.

„Ano, Herricku. Nalož to na vůz."

Zaslechla jsem nezaměnitelné zaskřípění a bouchnutí víka otcovy těžké dřevěné truhly. Vstala jsem, bosýma nohama vklouzla do bot, přehodila přes sebe plášť a vyběhla ven do šedivého rána. Sotva jsem si při pohledu na všechen ten shon protřela oči, opřel se do mě poryv větru. U opadané jabloně ospale postával otcův ryzák a vedle něj Cathanův grošák. Pak jsem si všimla našeho podkoního Macona, jak po úzké cestičce ze stájí vede Gwenddolauova koně.

„Mylady," kývl mi na pozdrav sluha Herrick, načež s námahou popadl otcovu truhlu a snažil se ji napasovat za dvě další na voze a všechno pak zajistit provazem.

Otec se při pohledu na mě zarazil a pustil se postrojů. „Langoreth."

Nazrzlé vousy měl zastřižené, na sobě cestovní plášť lemovaný kožešinou a na krku se mu blýskal tlustý nákrčník z krouceného zlata.

„Kam jedeš?" zeptala jsem se a cupitala za ním mokrou trávou.

„Král Tudwal podle očekávání svolal setkání králů a lordů ze Strathclydu. Ještě dnes ráno musím odjet do Particku."

Před několika dny jsem přišla o matku a teď odvolali otce.

Potřásl hlavou. „Díváš se na mě, jako bych chtěl odjet bez rozloučení! Ale no tak, děvče. Za čtrnáct dní jsem zpátky, možná dřív."

Bezděky jsem na něj hleděla, když se sklonil, aby se mi mohl podívat zpříma do očí.

„Co po mně žádáš, dcero? Mám snad neuposlechnout předvolání našeho velekrále? Víš, že to nejde."

Horečně jsem se rozhlédla po nádvoří. „Aspoň nám tu nechej Cathana. Nebo Gwenddolaua!"

„Cathan není jen můj rádce a tvůj učitel, Langoreth. Je také vrchní strážce moudrosti ve Strathclydu a pán Bílého ostrova. Takovou výzvu nemůže odmítnout o nic víc než já. A Gwenddolau je už téměř dospělý muž. Musí se naučit prosadit se mezi dvořany. Nestrachuj se, budete v dobrých rukou – Brant s Brodynem tady zůstanou."

„Ne! Chci jet s tebou. Vezmi mě do Particku."

„Ach, Langoreth. Na to jsi příliš mladá a cesty příliš nebezpečné."

Nevěřila jsem mu. Mezi námi a hlavním městem přece nemůže být nic tak nebezpečného. Partick byl zářivé, bohaté město plné ovocných sadů, kde měl své sídlo každý z řad šlechty. Gwenddolau mi vyprávěl o obchodech s galskou keramikou, o prodavačích oliv a exotického koření, o vozech plných sýrů, parfémů a kadidla, které k nám putovaly přes oceán a dál na sever po třpytivých vodách řeky Clyde. Toužila jsem se tam podívat, ale nevěděla jsem, co chci víc – zda jet s otcem, nebo mu v odjezdu zabránit.

Honem jsem se snažila na něco přijít, až mě napadla námitka, která ho jistě udrží doma.

„Matka je mrtvá teprve pár dní! Copak jsi na ni tak rychle zapomněl?"

Okamžitě jsem svých slov litovala.

„Už mlč!" Otec mě zpražil pohledem a bezděky sevřel ruce v pěst. Nikdy mě neuhodil, ale teď bych si to nejspíš zasloužila. „Pro tvou matku truchlím každým kouskem svého těla. Ale jsem král, náčelník Goddeu. Už teď se Piktové a západní

kmeny blíží na lodích po naší části řeky a hledají slabá místa. Číhají kolem mých hranic a sledují můj dobytek a obilí, na kterém závisí náš život. Anglové právě teď pochodují zpátky k Bryneichu a cestou plení a zabíjejí vše živé. Tato země je zkropena krví mého otce a všech mých čtyř bratrů. Neopustím je. Myslíš, že jsem jediný muž, který přišel o ženu? Smrt není pro nikoho omluvou. A pro krále už vůbec ne."

Zrudla jsem studem. Uplynula dlouhá chvíle, než se otec konečně napřímil a s hlubokým povzdechem si unaveně promnul kořen nosu.

„Langoreth, věř mi, že až dospěješ, strávíš v Particku spoustu času." Natáhl se, aby mě vzal za ruku, ale trucovitě jsem ucukla. „Jen bohové vědí, kde se v tobě vzal ten vzdor," zabručel a sklonil se, aby koni utáhl podbřišník.

„Vzdor a zrzavé vlasy – po kom to tak asi může mít?" Cathan vyšel z kuchyně a chlebem plněným plátky hovězího neurčitě mávl k otci. Svačinu mu nepochybně nachystala kuchařka Agnes. Věčně ho vykrmovala.

Otec po něm střelil pohledem a uhladil si husté kaštanové prameny protkané stříbrem.

„Buď k ní shovívavý – zvládat loučení vyžaduje léta cviku," dodal Cathan cestou přes nádvoří. „S vůdcovstvím se však pojí i povinnosti." Otočil se ke mně. „Což Langoreth dobře ví, že ano?"

Neochotně jsem přikývla.

Otec se ke mně znovu sklonil a jeho hnědé oči se opět setkaly s mými. „Vrátím se, nemáš se čeho bát. Do Particku mě doprovází deset členů stráže. Slibuju, že všechno bude v pořádku."

Přivinul si plášť těsněji k ramenům a natáhl ke mně těžkou stříbrnou brož. „No tak, buď hodná dcerunka a pomoz otci zapnout plášť."

Proti své vůli jsem uchopila sponu a tlustým bodcem propíchla látku, abych mu ji zajistila na prsou.

„Málem bych zapomněl. Něco pro tebe mám," usmál se. „Dárek."

Sáhl do záhybů pláště a s mávnutím ruky připomínajícím kouzelníka z něj vytáhl balíček. Byl těžký a zabalený v jemné teletině. Určitě nějaká zbraň. Na meč to bylo krátké, ale ta tíha hovořila sama za sebe. Dotkla jsem se provázku, kterým byl balíček převázaný.

„Jen do toho – rozbal to!“

Nejistě jsem zatáhla za šňůrku, přeložená kůže se rozevřela a odhalila tlustou zlatou rukojeť nože. Vytáhla jsem zbraň ze složitě zdobeného koženého pouzdra, abych si ji pořádně prohlédla. Jak může něco tak krásného být zároveň k užitku? Rukojeť byla zdobena jemnou rytinou zpodobňující nádherného hada, jehož šupiny tvořil jantar, ametysty a rubíny. Ocas se mu stáčel kolem špičky rukojeti a z jeho zející tlamy jako chladný oheň vystupovala železná čepel.

Při pohledu na překrásnou zbraň mi došla slova.

„Všiml jsem si, jak sleduješ svého bratra a Gwenddolaua, když trénují ve zbrani,“ řekl otec. „Není důvod, proč by ses to neměla také naučit. Koneckonců jsi dcera válečníka.“

Cathan přistoupil blíž, aby se lépe podíval. „Krásný, fortelný nůž,“ podotkl. „Zbraň hodná královny.“

Moje vlastní zbraň! Navzdory prožívanému smutku se mi srdce proměnilo v ptáčka, jenž zkouší svá křídla v kleci mé hrudi. Něco takového jsem si přála, tolik jsem po tom toužila! Uplynula už dlouhá desetiletí – ne, staletí! – od dob, kdy bylo ženám dovoleno cvičit se ve zbrani. Teď jsem konečně dostala šanci i já. Nevěřícně jsem přejela prsty po třpytivých šupinách.

„Je vážně můj?“

„Ano.“

„A můžu se s ním učit bojovat?“

„V to jsem právě doufal. Jinak by to byl pro dítě dost nebezpečný dárek, nemyslíš?“ Otcův úsměv se rozšířil. „Tvůj bratr odešel cvičit s Brantem a Brodynem. Když si pospíšíš, můžeš s tréninkem začít hned.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

Zastrčila jsem nůž do kapsy pláště a vzala otcovu vousatou tvář do dlaní. „Děkuju, otče!“

V koutcích očí se mu objevily vějířky vrásek, jaké si pamatuji z okamžiků, kdy byl opravdu šťastný. „Hezky cvič, děvče. Brzy se vrátím domů a předvedeš mi, jak to umíš. Ať tě bohové ochraňují.“

„Ať chrání i tebe,“ odpověděla jsem s přáním, aby to byla pravda.

Zvedl mě do náruče, věnoval mi polibek a pak mě předal svému rádci. „Cathane, rozluč se s naší princeznou-bojovnicí.“

Cathan pod tíhou mého těla zaúpěl. Z jeho pláště byla cítit vůně kadidla. „Řekni bratrovi, ať tě poslouchá. Všichni víme, kdo je z vás dvou moudřejší.“ Usmál se a postavil mě na zem.

Ze stájí se ozvaly hlasy a krátce nato jsem uviděla Gwenddolaua, jak přichází přes nádvoří za doprovodu otcových stráží. V těžkém zeleném plášti vypadal jako lesní duch, ale ve tváři se mu zračily starosti – o otci zatím neměl žádné zprávy.

Vztáhla jsem k němu ruce a on se pod větvemi jabloně shýbl, aby mě objal.

„Nač ten smutek, děvče? Než se naděješ, budeme zpátky doma.“ Usmál se a vyhoupl se na koně. „Svěřuju ti do péče svého sokola. Dobře se mi o něj starej!“

Vzhlédla jsem k němu. V sedle klisny vypadal krásně a vznešeně. „Chci jet s vámi,“ špitla jsem.

Gwenddolau mi položil mozolnatou ruku na hlavu.

„Teď je tvé místo tady v Cadzowě. Nespěchej tolik s dospíváním, Langoreth. Než se naděješ, bude ti patnáct. Tyhle časy jsou jako lístek ve větru, který proletí mezi stromy a vzápětí je pryč.“

Jeho světlé oči v sobě nesly smutek. Nevěděla jsem, co na to říct, nebo jestli vůbec něco říkat, a tak jsem mlčky vylezla po kluzkém žebříku na strážní věž a sledovala, jak odjíždějí, dokud se za nimi nezavřela druhá brána. V nastalém tichu jsem si lítostivě povzdechla. Od pocitu, že se v tom smutku snad utopím, mě ale zachránil dar, který mě tížil v kapse. Slezla jsem po žebříku dolů a zjistila, že Crowan čeká na nádvoří

s těžkým šátkem pevně omotaným kolem svého drobného těla.

„Není na mně, abych k tomu něco říkala, ale nůž se mi nezdá jako vhodný dárek pro mladou dámu," podotkla.

Sevřela jsem zbraň ochranitelsky jako malá holčička, která nechce dát panenku z ruky.

„No, tak jdi. Jdi si za bratrem, ale hlavně s tou ďábelskou zbraní neběhej jen tak. Nos ji pěkně schovanou v pouzdře! A pro lásku bohů, hned si běž vzít něco na sebe! Vidím dobře, že pod tím pláštěm máš jen košilku?"

„Obleču se," slíbila jsem a odběhla z nádvoří dřív, než si to rozmyslí.

Muže jsem našla u stájí. Brodyn se nedbale opíral o zeď, dlouhé hnědé vlasy měl vzadu svázané a na nohou kožené chrániče. Díval se, jak jeho starší bratr Brant odráží rychlou ránu Lailova meče. Oproti vysokému a štíhlému Brodynovi byl Brant malý a trochu podsaditý, ale co mu chybělo na výšce, to dorovnával silou a vůdčím duchem. Brant byl vážný, zatímco Brodyn věčně žertoval. Oba měli tmavé vlasy a světlehnědé oči a byli stejně zdatní v boji jako líbezní na pohled, na čemž by se naše mladé služebné jistě snadno shodly.

Sledovala jsem Lailokenovy nohy, jak se pohybují v rytmu útoku doslova tanečním krokem. Světlé obočí měl soustředěním svraštělé, ale bojoval s naprostou lehkostí. V komnatě jsem si oblékla tuniku a bratrovy kalhoty, které jsem si vždycky půjčovala na procházky po lese a kolem řeky. Nosila jsem je ve chvílích, kdy mě přepadla touha patřit do světa mužů.

Pozorovala jsem souboj, dokud Brant nevycítil, že stojím za ním, a zvedl ruce, aby se vzdal. „Mír, Lailokene, mír! Dorazila tvoje sestra."

Lail sklopil meč a otočil se ke mně. „Otec ti dal nůž?"

Brant se usmál. „Čekal jsem, že to udělá."

„Ne! To *já* jsem to čekal!" ozval se Brodyn. Ruce, doteď založené na prsou, spustil podél těla a odstrčil se jimi od zdi. „Říkal jsem, že jí ho dnes ráno věnuje."

Brant se po bratrovi ohnal, zatímco Lail se rozběhl mě přivítat. „Musíš mít radost, sestřičko. Můžu se podívat?“

Tváře mi hořely pýchou, když jsem mu ho podala a Lail ho vytáhl z pouzdra.

„Patřil králi Skotů,“ podotkl Brant a přišel blíž, aby si zbraň prohlédl. „Loni v létě podnikl nájezd na Clyde Rock. Vzpomínáš si, Langoreth? Střetl se s Morkenovým mečem. Provádět nájezd během svátků nebyl nejlepší nápad.“

„Měl smůlu, protože narazili na nás,“ odfrkl si Brodyn. „Osm lodí plných zarostlých Skotů proti takovým, jako jsme my? Vyřídili jsme je tak rychle, že než vojáci starého Tudwala došli k vodě, byli jsme skoro hotovi.“

Brant věnoval bratrovi otrávený pohled. „Tady si někdo nevidí na špičku nosu. Copak ti otec nevysvětlil, co znamená pokora?“

„Copak ti otec nevysvětlil, co znamená hrdost na vlastní úspěchy?“ ohradil se Brodyn a zaculil se na mě. „Pořád ještě tu někde je, jestli ji chceš vidět. Myslím hlava toho Skota. Je naložená v cedrovém oleji. Je to starý trik – krásně ji uchová.“

„Ne, díky,“ vyhrkla jsem zbytečně rychle.

„To nic.“ Brodyn mě poplácal po rameni. „My už z tebe uděláme drsnou bojovnici, co má na tyhle věci žaludek.“

„Tak pojďme na to,“ zvolal Brant a na rtech mu hrál úsměv. „Naše malá sestřenka se chce bezpochyby naučit ohánět svou novou zbraní.“

„Správně! Langoreth, ukaž, co umíš!“ Brodyn odtáhl Laila vedle sebe do suché zimní trávy.

Nadechla jsem se a zastrčila tlustý cop za límec Lailovy tuniky.

„Zaprvé,“ řekl Brant, „nestůj ke mně čelem. Natoč se takhle.“

Pootočil se a pokrčil nohy. „Nechováš protivníkovi příliš mnoho šancí. Tohle už je lepší. A drž ten nůž tak, abych na něj nedosáhl.“ Než jsem stačila mrknout, Brant mi sevřel zápěstí, až jsem vykřikla bolestí a nůž mi vypadl z ruky.

Šokovaně jsem si třela ruku a čekala na omluvu, která nepřicházela. Brant místo toho zastrčil špičku boty pod čepel mého nože, vykopl ho do vzduchu a hbitě ho chytil.

„Jestli si myslíš, že Skot nebo Pikt by k tobě byli laskavější, tak se mýlíš. Teď to zkus znovu," vybídl mě a vrátil mi zbraň.

Když mě chtěl podruhé lapnout za ruku, včas jsem uhnula a on překvapením málem upadl.

„Taky ti dám radu, bratře," křikl na něj Brodyn. „Nikdy se nenech zaskočit desetiletou holkou!"

„Budu ti vděčný, když během tréninku zavřeš zobák," opáčil Brant, aniž by ze mě spustil zrak. „Do toho!" pobídl mě.

Bratranci mi špičku čepele obalili vrstvou tuhého vosku, abych mohla bez rizika zranění soupeře odrážet rány a bodat. Myslím, že pravým důvodem bylo, abych se nepořezala, ale když moje čepel několikrát jen těsně minula Brantův krk, bratránek překvapeně vykulil oči.

„Viděl jsi to, Brodyne? Ví, že mi má jít po krku!" zvolal.

„Všiml jsem si."

„Ještě žes tam dal tolik vosku!"

Rozzářila jsem se pýchou. *Pro tohle jsem se narodila,* napadlo mě, když jsem si vychutnávala chlad zimního vzduchu na tváři a pružnost nohou, které se pohybovaly v dosud neznámém rytmu obrany a útoku.

Po nějaké době Brodyn vstal a protáhl se. „To děvče má očividně talent. Ustup stranou, bratře, ať může využít zkušenějšího učitele."

Brant zavrtěl hlavou, ale klesl vedle Laila do trávy. Brodyn mi ukazoval, jak se bodá a seká a která místa na těle protivníka jsou při boji s krátkou čepelí nejzranitelnější: krk, stehno a břicho. Lail nás po celou dobu pozoroval, očividně hrdý, že mi to tak jde.

Byla bych klidně cvičila celý den, kdyby nezačalo pršet – během chvilky jsme byli mokří a nůž mi v ruce klouzal.

„Pro dnešek stačí!" zavelel Brant, když přes hustý déšť zamžoural k obloze. „Pojď, Langoreth, je čas na oběd." Jelikož jsem se třásla zimou, ochotně jsem souhlasila.

Brodyn mě cestou vzal kolem ramen a ohlédl se na bratra. „Zdá se, Lailokene, že nejsi jediný, kdo je obdařen válečnickým nadáním."

Lail se ale neusmál. „Byl bych hrdý, kdyby moje sestra bojovala po mém boku. Myslím, že jednoho dne se jí to tak či onak podaří."

V hodovní síni si oba bratři opřeli zbraně o zeď a setřásali vodu z vlasů. Crowan nad tím jen nesouhlasně zavrtěla hlavou, oba nás s Lailem usadila na dřevěnou lavici a přikryla vlněnou dekou. Oheň žhnul jako letní slunce a místnost příjemně prosycovala vůně rozmarýnu, která stoupala z mísy s dušeným skopovým, jež ležela přímo přede mnou. Všichni čtyři jsme se na jídlo vrhli, jako bychom týden nejedli.

Zrovna jsem snědla druhou porci masa a kouskem chleba pečlivě vytírala zbylou omáčku, když vytrvalým hukotem deště pronikl křik.

Brodyn prudce vstal, až málem převrhl lavici. „Někdo je u brány!"

„Běž," řekl Brant. „Zůstanu s dětmi."

„S *dětmi*?" urazil se Lail.

„No co? *Jste* děti," uzemnil ho Brant. „A teď mě budete poslouchat!"

Brodyn neváhal, jediným rychlým pohybem popadl kopí opřené o zeď a vyběhl do deště. Všimla jsem si, jak se Brant najednou změnil. Zažila jsem to už dřív, když otec shromáždil muže na nádvoří před odjezdem na výpravu. Veškerý humor mu zmizel z očí a celý strnul, jako by se mu v břiše svíjel had. Postavil se mezi nás a dveře, ruku na jílci meče, připravený k boji.

„Možná jsou to Anglové," podotkl beze stopy strachu Lail.

Vyschlo mi v ústech. Otec sice dokázal shromáždit vojsko o síle dvou set mužů, ale většinu z nich tvořili sedláci, kteří si pronajímali naši půdu, a ti teď byli doma se svými rodinami. Přes zimu si držel jen malou družinu, z níž teď ale třetina odjela spolu s ním do Particku. Zůstalo tu jen deset mužů,

kteří drželi hlídku dole u řeky, a zbylých deset strážilo pevnost.

Pokud sem teď vpadnou Anglové, nemáme sebemenší šanci.

Jako by mi bratr četl myšlenky, vstal a prudce vytasil svou zbraň. „S mečem to umím!“

„Drž se zpátky, Lailokene,“ řekl varovně Brant.

„Budu bojovat!“ nevzdával se Lail.

„Nebudeš!“

„Bohové dobří, Laile, dělej, co ti říká!“ vykřikla jsem.

„Jen ať přijdou,“ pokračoval Lail. „Já tě ubráním!“

Brant zatnul čelist, ale nechal ho být.

Sevřela jsem v dlani rukojeť svého nového nože a snažila se zachovat klid. Čekání se prodlužovalo a všichni jsme byli napjatí jako tětiva luku. Naslouchala jsem tak usilovně, až jsem slyšela proudění vlastní krve. Pak se z nádvoří ozvala série výkřiků a chvíli nato se chodbou rozlehl dusot kroků. Brant pozvedl meč a upřel oči na dveře, ale když se otevřely, objevil se v nich Brodyn s vlasy mokrými jako vydří kožich.

„U všech bohů, bratře, málem jsem ti usekl hlavu!“ zaklel Brant.

Brodyn k němu bez omluvy přikročil a cosi mu zašeptal do ucha.

„Co se děje?“ dožadoval se vysvětlení Lail. „Kdo je to?“

Ať už Brodyn řekl cokoli, Brant zvážněl. Chvíli jen mlčky stál a pak přikývl. „Přiveď je,“ nakázal bratrovi.

Brodyn rychle vyšel ven a do síně doléhal jeho hluboký hlas, když volal, aby stráže otevřely bránu.

Brant nás přejel pohledem a zdálo se, že dospěl k rozhodnutí.

„Lailokene, Langoreth, pojďte sem,“ řekl. „Budeme potřebovat vaši pomoc, a to hned.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Zpočátku se mi zdálo, že se déšť proměnil v oceán a zaplavují nás vlny. Jinak jsem si neuměla vysvětlit hejno těl připomínajících mrtvé ryby, které se valilo branou na nádvoří. Zápach hniloby přiměl Branta s Brodynem i ostatní otcovy muže, aby si přitiskli mokrý rukáv na tvář, když vyběhli na pomoc raněným. Přicházeli muži, ženy i děti – přeživší oběti Anglů. Těžko říct, jak dlouhou cestu sem vážili, ale byli vyzáblí a mokré šaty, které se jim lepily na tělo, měli potrhané.

S prázdnýma očima vklopýtali do síně jako nebožtíci, kteří vstali z mrtvých. Za nimi se branou k pevnosti hrnuli další a další, až se nádvoří proměnilo v hotovou noční můru plnou trpících lidí, jejichž rány se v prudkém dešti leskly jako úhoři.

„Milosrdní bohové!“ vykřikl kdosi a hned nato Crowan se sluhou Herrickem vyběhli z kuchyně a přes provazy vody, které se snášely z oblohy, se rozhlíželi po nádvoří. „Rychle je odveďte do stájí!“ zavolala Crowan. „Ať jsou v teple!“

Brant kývl na Laila, jako by se ho ptal, zda se chce ujmout velení.

Lailoken se vzmužil a mávl na sluhu. „Herricku!“ křikl. „Pomoz Maconovi přichystat slámu ve stodole! Uložíme tam raněné. Ostatní ať jdou do síně!“

Jak je možné, že můj bráška dokázal jednat s takovou rozhodností, když mně samotné z toho všeho šla hlava kolem?

Rozšklebená rána v břiše. Rozseklá noha s jasně viditelnou bílou kostí. Vlasy slepené krví, která v dešti barvila tváře do

ruda. Ze zanícených ran a mokrých obvazů se linul hnilobný pach, z něhož mi slzely oči a obracel se mi žaludek.

Nevím, jak dlouho bych tam stála ochromená vší tou hrůzou, kdyby se mi do předloktí nezaryly něčí nehty. Pohled mi sklouzl k zemi, kde napůl ležel, napůl seděl chlapec mého věku a natahoval ke mně ruku.

„Prosím," chraptěl. „Prosím…"

Poklekla jsem vedle něj a kalhoty mi okamžitě promočilo zimní bláto.

„Co… kde jsi zraněný?"

Než stačil odpovědět, spatřila jsem ránu na jeho hrudi. Tvář staženou bolestí měl bílou jako sníh. Kousla jsem se do rtu, třesoucí se rukou odhrnula prosáklý obvaz a zalapala po dechu.

Chlapec při pohledu na mě vyvalil oči a vylekaně sebou trhl. „Hnisá to, že?"

Zanícenou ránu už jsem párkrát viděla, ale nikdy to nebylo tak zlé. Tahle páchla jako smrt.

„Sestra říkala, že to není nic hrozného," sípal chlapec, „ale bolí to. Strašně to bolí." S vypětím sil klesl zpátky na rozbahněnou zem.

„Kde je tvoje sestra?" zeptala jsem se.

„Unesli ji," zašeptal do hukotu deště.

K čemu by Anglům mohlo být děvče mého věku? Ztěžka jsem polkla, když mě napadaly odpovědi, z nichž se mi dělalo zle. Chlapec opět zvedl hlavu a já si všimla, že má stejně modré oči jako Lailoken. Držely se těch mých, jako bych byla jeho kotva.

„Pojď, pomůžu ti do stodoly." Pokusila jsem se ho zdvihnout, ale nohy mi bezmocně klouzaly v blátě. Byl těžký jako balvan.

Vzala jsem ho z obou stran pod pažemi a lehce ho pozvedla, ale zakřičel bolestí.

„Ne! Já nemůžu. Prosím, nech mě, to bolí!"

„To nic," rychle jsem ho utěšovala, „zase bude dobře." Horečně jsem se rozhlížela po nádvoří. „Prosím, pomozte mi někdo!"

„Mylady!“ Na dálku mě zahlédl Herrick a rychle přiběhl. „Já ho odnesu.“

Mladík v jeho náruči řval bolestí jako pominutý, jak mu tělo cestou nadskakovalo.

„Budeš v pořádku!“ křičela jsem za ním, ale v hlasu mi zaznívala panika. „Slibuju, že se uzdravíš!“

Ze všeho zmatku se mi zatočila hlava a musela jsem párkrát zamrkat, abych dokázala rozumně uvažovat. Matčina léčitelská chýše! Jsou tam obvazy, balzámy a masti. Nebylo času nazbyt.

Co nejrychleji jsem proběhla chaosem na nádvoří a dál kolem stájí a hradeb do lesa. Lailovy promočené kalhoty se mi lepily na nohy a pálilo mě v plicích, ale přinutila jsem se zrychlit a uháněla po lesní cestě kolem pastvin. Vysoké stromy chránily cestu před deštěm, takže to naštěstí neklouzalo. Konečně jsem dorazila k chýši s doškovou střechou, která stála opuštěná v hloubi dubového lesa. Celá zadýchaná jsem trhla dřevěnou závorou a dveře se otevřely.

Uvnitř mě přivítala tma a zima. Ohniště bylo vychladlé a do opuštěné místnosti nepronikal ani ten nejslabší pramen světla. Všechno zde zůstalo tak, jak to matka zanechala. Ze stropu visely topolové větvičky a bohaté svazky yzopu, šalvěje a levandule, které naplňovaly vzduch vůní zetlelých bylin. Na bytelných dřevěných policích jsem spatřila skleněné lahvičky s bylinnými elixíry a keramické nádoby s kořenem krvavce, květem divizny, černého bezu a tužebníku. Na stole stál hmoždíř, v němž ležela hromádka žlutých, napůl rozdrcených semen.

Dešťové kapky dopadající na slaměnou střechu jako by šeptaly *tišššše, tišššše*.

Zatnula jsem pěsti a přinutila se překročit práh. Prošla jsem kolem dubového stolu a poslepu jsem ve tmě hledala košík s pruhy čistého plátna. Když jsem ucítila dotek proutí, vydechla jsem úlevou. Popadla jsem košík a přešla k policím, kde jsem se zarazila. Našla jsem bez, ale ten je proti kašli a nachlazení. Věděla jsem, že v modré sklenici je kopřiva, ale co je v té hnědé…?

Zaplavil mě pocit bezmoci a potlačila jsem chuť vztekle zařvat.

No tak, mysli! Desítky lahví a sklenic jako by se mi mlčky posmívaly. Matka znala zpaměti účinky každé byliny. Na rozdíl ode mě.

Proklatě! Proč jsem ji víc neposlouchala? Ten chlapec možná zemře jen kvůli mojí hlouposti.

Ach, matko, prosím, pomoz mi! Sevřela jsem víčka a ze všech sil se modlila, ať se ještě jednou objeví. Klidně bych ji pak nechala jít, jen kdyby se tentokrát zjevila a poradila mi, jak mám pomoct všem těm lidem a jak zachránit toho chlapce.

Chvíli jsem mlčky čekala, ale ozývalo se jen šumění deště a svist větru mezi holými větvemi stromů. S košíkem přitisknutým na prsa jsem polykala slzy. Ještě nikdy jsem se necítila tak sama.

Vtom se ode dveří ozvalo tiché zavrzání. Otočila jsem se a málem vyletěla z kůže. Na prahu stála postava v modrém plášti. Žena.

Zadrhl se mi dech.

Zdálo se, že už tam nějakou dobu postává a sleduje mě.

Nejspíš zaslechla moje heknutí, protože zvedla ruku a sňala si kápi z hlavy. Tmavé vlasy měla mokré od deště. Byla mladší než matka. Ještě nikdy jsem ji neviděla.

Pocítila jsem příval zklamání. „Vylekala jsi mě."

„Promiň." Hlas měla hluboký a sametový jako vodní hladina. „Řekli mi, že tady najdu nějaké léky."

Měla štíhlou postavu, vlasy černé jako noc a pleť průhledně bledou jako světlo měsíce. V očích jí hořela zvláštní jiskra zvídavosti, která mi připadala podivná, skoro až nadpozemská. Všimla si, jak si ji prohlížím, shýbla se a vstoupila dovnitř.

„Zdá se, že je tu toho dost," podotkla. Její sytě modré oči mi připomínaly světlý inkoust. Prošla kolem mě a prsty přejížděla přes keramické nádobky, které jako by jí prozrazovaly svá tajemství.

„Matka tuhle sbírku vytvářela spoustu let," podotkla jsem.

„Spoustu let?“ Překvapeně se obrátila. „Pak věřím, že když si trochu vezmu, pořád ještě hodně zůstane.“

Její blahosklonný výraz mě rozčílil. „Moje matka znala účinky všech rostlin na této straně moře. Zašívala bojovníkům rány po bitvě. Pomáhala rodit děti. Léčila slabé a nemocné. Starala se o děti z naší vesnice. Byla strážkyní moudrosti a uznávanou léčitelkou. Od všeho měla dostatečnou zásobu.“

„To je dobře,“ přikývla žena. „Pak tedy pober, co uneseš, a pospěš si – musíme se pustit do práce.“

Co je to za osobu, že vtrhne do matčiny chýše a poroučí mi, jako bych byla obyčejný nevolník? Schválně jsem zůstala nehnutě stát.

Moje reakce ji ani v nejmenším nevyvedla z míry. „Vím, že jsi ztratila matku, a je mi to líto. Jestli tu ale dál budeš stát se založenýma rukama, možná o mámu přijdou jiné děti.“

Pocítila jsem k ní prudkou nenávist. „Jak se opovažuješ mluvit o mé matce?“

Žena si netrpělivě povzdechla, vytrhla mi košík z náruče a začala z polic vytahovat lahvičky a spěšně je skládat přes obvazy. „Jsi jen dítě, které si hraje v chýši léčitelky. Chci ti pomoct. Nemáme času nazbyt. Právě teď na vašem nádvoří umírají lidé! Budeme potřebovat další košík. Můžeš nějaký najít?“

Zrudly mi tváře. Měla pravdu. Popadla jsem ten, který stál u ohniště, a vyklepala z něj třísky na podpal. Chvíli nato jsme se vracely po lesní stezce k pevnosti s nákladem tinktur, mastí a léků. Vládlo mezi námi nepříjemné ticho. Bylo po dešti a přes cestu stékaly dolů k řece potůčky vody. Koutkem oka jsem si neznámou ženu prohlížela, až mě přemohla zvědavost a přerušila jsem zarputilé mlčení. „To mi ani neprozradíš své jméno?“

„Jmenuju se Ariana. Jsem strážkyně moudrosti. Zabývám se léčitelstvím. A ty jsi Langoreth,“ dodala dřív, než jsem stihla něco říct, „Morkenova dcera. A máš bratra – dvojče.“

Byla jsem zvyklá potkávat cizí lidi, kteří znají moji rodinu. Takhle žena byla ale jiná. Nedůvěřivě jsem se na ni podívala. „Pokud jsi strážkyně moudrosti, kde máš roucho?“

„Žádné roucho nemám."

„Všichni strážcové moudrosti ho nosí," trvala jsem na svém. „Jak bys jinak mohla jako žena cestovat, aniž by tě někdo obtěžoval? Jak jinak by šlechta poznala, že jsi osvobozena od daní?"

Moje otázky ji zjevně pobavily. „Z obtěžování věru nemám strach. A z daní už vůbec ne."

Přimhouřila jsem oči. „Mluvíš dost zvláštně."

„Já bych řekla, že spíš ty."

Zamračila jsem se. Cathan mě chválil za bezchybnou výslovnost. Ovládala jsem latinu a moje britonština byla dokonalá. Ať už se tahle Ariana narodila kdekoli, rozhodně to nebyla Britonka.

„Odkud pocházíš?" zajímala jsem se.

„Moc se ptáš." Posunula si košík na předloktí výš, aby jí nesklouzl z ruky. „Cestou jsem ošetřila spoustu raněných, alespoň jak se dalo, ale nezbyly mi už žádné zásoby. Přidej do kroku." Kývla bradou před sebe. „Už tam skoro jsme. Řekni strážím, ať nás pustí dovnitř."

Hradní brána byla zajištěná těžkou závorou a obsluhoval ji jen jediný bojovník – Arwel, bratr našeho posla. Když nás pouštěl dovnitř, všimla jsem si, že má ruce od krve. Nádvoří bylo prázdné až na otcovy psy, kterým se nějak podařilo uniknout z kotce. Pobíhali s hlavou u země, čenichy ztmavlé od krvavé vody v kalužích.

„Fuj! Zmizte odsud!" okřikla jsem je. Zvedli hlavy a odplížili se k síni. Když jsme dorazily do stáje, vrata byla otevřená a zevnitř se ozývala ohlušující změť hlasů. Ranění leželi na hromádkách čerstvé slámy, zatímco naši koně byli odvedeni do rohu, který byl od zbytku stáje oddělen naskládanými balíky sena. Tu a tam stál na podlaze kbelík s horkou vodou, z níž stoupala pára. Otcovi bojovníci ošetřovali raněné, jak nejlépe uměli – čistili jim rány pálenkou a převazovali škrtidla na rukou a nohou.

Povšimla si nás obtloustlá žena ležící na zemi. Opřela se o loket a zbystřila. „Pohleďte! Přinesli léky!" vykřikla. Odvrátila

jsem pohled od krvácející rány na jejím bledém břiše. „Pomoz mi, děvenko! Snažně tě prosím…“

Sténání raněných se okamžitě proměnilo v křik, muži a ženy se po Arianě sápali a žadonili, aby se o ně postarala přednostně. Vylekaně jsem ucouvla při vzpomínce na to, jak mně před chvílí křečovitě svíral ruku ten chlapec. Crowan mi rychle vyšla naproti, pohladila mě po tváři a vzala si ode mě hromádku čistého plátna. Pátrala jsem mezi raněnými, až jsem ho konečně zahlédla. Bezvládně ležel na hromadě slámy nedaleko koní a dýchal rychle a mělce jako ptáček.

„Ariano, prosím, pomoz tomu chlapci!“

Přelétla stodolu zkušeným pohledem. „Ano, nejdřív půjdeme za ním.“ Rychle k němu poklekla a opatrně mu prohlédla hruď. „Langoreth, přines mi honem čistý kus plátna namočený ve vodě.“

Se zaťatými zuby jsem ponořila fáč do kbelíku horké vody, lehce ho vyždímala a podala jí ho. Z pouzdra u pasu vytáhla malý nožík a odřízla znečištěný obvaz, pod nímž se ukázala silně zanícená rána. Z jejích očí se dalo vyčíst, že chlapec je na tom opravdu zle. Rozseklou kůží prosvítala bílá hrudní kost.

„Sekera.“ Ve tváři se jí na okamžik objevil čirý hněv, než ho opět vystřídal její obvyklý ledový klid. „Drž mu ramena, ať sebou nehází,“ nakázala mi.

„Vždyť se nehýbe,“ namítla jsem, jelikož jsem mu nechtěla ublížit.

„Ale bude.“

Neochotně jsem ho chytla za křehká, kostnatá ramena a přinutila se sledovat Arianu, jak napouští horký kus plátna pálenkou, aby ho vzápětí přitiskla k ráně. Chlapec vykřikl a začal se zmítat.

„Drž ho pořádně!“ zdůraznila Ariana.

Se slzami v očích jsem se mu opřela do ramen a přitiskla ho k zemi.

„Budeš v pořádku,“ opakovala jsem mu. „Jen klidně lež.“

Chlapec přidušeně vzlykal, když Ariana hbitými pohyby obkládala ránu kašovitou směsí masti a bylin. Se zatajeným

dechem jsem uhnula pohledem a sklonila se k jeho hlavě. Pach hnisu vystřídala zemitá vůně jeho vlasů, připomínající hořkost březové kůry a podzimního listí.

„Teď mu to zašiju." Ariana rozbalila koženou soupravu s různě velkými kostěnými jehlami zastrčenými vedle úhledných cívek nití z koňských žíní. Pak jí ale pohled zalétl k chlapcově tváři a otočila se ke mně. „Potřebuju další horkou vodu."

Hoch mi ustrašeně sevřel cíp tuniky. „Ne! Neodcházej!" Jeho hlas byl zastřený a pletl se mu jazyk.

„Langoreth!" pobídla mě Ariana. „Honem, pospěš si!"

Vyškrábala jsem se na nohy a rozběhla se přes nádvoří do kuchyně. Sotva Agnes rychle naplnila dřevěné vědro horkou vodou z velkého kotle, pospíchala jsem zpátky do stodoly. Voda za běhu šplíchala a smáčela mi už tak mokré kalhoty.

Ariana ale u chlapce nebyla.

Skláněla se nad šedovlasým starcem a obvazovala mu ránu na hlavě. Její modré oči se setkaly s mýma a já jsem se podívala k místu, kde leželo chlapcovo tělo. Bylo přikryté pytlem od mouky, zpod nějž trčely jeho tenké nohy se zablácenými botami. Vypadal jako rozbitá loutka.

Krev se mi rozbušila v hlavě a přehlušila ostatní zvuky. Na okamžik se všechno zastavilo. Opřela jsem se tváří o oprýskanou stěnu stodoly a zavřela oči. Možná bych tak zůstala ještě dlouho, kdybych na krku neucítila teplý závan dechu a vlhký dotek koňského nosu.

„Fallah." Zabořila jsem čelo klisně do bílého krku a ona se o mě také opřela. „Ach, Fallah." Zlomil se mi hlas, z očí mi vytryskly slzy a vsakovaly se do její husté zimní srsti.

„Byl to můj kamarád," ozvalo se za mnou tenkým hláskem.

Udiveně jsem se otočila. U stěny stáje seděla hnědovlasá holčička s koleny přitaženými k hrudi. Drobný nosík měla umazaný od hlíny a páchla zatuchlinou, jako by se už několik dní nemyla.

Zatímco si pohrávala s uvolněnou nití na šatech, všimla jsem si, že na klíně jí leží ušmudlaná látková panenka. „Jmenoval se Drustan."

„Drustan," zopakovala jsem po ní. V tmavých očích měla prázdný pohled. Přistoupila jsem o krok blíž. „Odkud jste k nám přišli?"

„Z Bryneichu. Naše vesnice leží hned za jeho hradbami."

„Tam ale přece vpadli Anglové," řekla jsem překvapeně. „Jak jste se dokázali zachránit?"

Dívka na mě zírala s bradou vystrčenou tak vzdorovitě, až jsem té otázky litovala.

„Z Bryneichu až sem je to hrozná dálka. Copak jste cestou nenašli žádné jiné útočiště?"

„Museli jsme před nimi utéct co nejdál." Tmavýma očkama si mě prohlížela. „Jsi paní tohoto sídla?"

Na okamžik jsem zaváhala. „Ano."

„Připadáš mi na to moc mladá."

„Moje matka zemřela."

Bolestně stáhla tvář. „To je mi líto."

„Díky." Zastyděla jsem se, když mi došlo, že přijímám soustrast od dívky, jejíž rodiče jsou bezpochyby mrtví. „Jmenuju se Langoreth."

„Langoreth," zopakovala, jako by ji to udivilo.

„Jak říkají tobě?"

„Desdemona."

Pohled mi sklouzl k jejím nohám, které měla nad okrajem kožených bot silně otlačené. „A ty… nejsi zraněná?"

Zavrtěla hlavou.

„Určitě máš hlad. Zajdi do síně – je tam teplo a jídlo. Musíš něco sníst a taky se vyspat. Najdeš tam mého bratra. Postará se o tebe."

„Ne," zavrtěla hlavou. „Počkám na mámu. Zdržela se v lese. Má zraněnou nohu," řekla ztěžka. „Musela jsem jí přísahat, že půjdu dál, a ona mi zase slíbila, že nás dožene." Její pohled byl plný naděje.

„V Kaledonském lese?" Kousla jsem se do rtu. Nikdy jsem tam sice nebyla, ale o tomto hlubokém lese, který se rozprostíral podél Velkého valu, jsem toho dost slyšela. Stromy tam prý rostou tak hustě, že i v poledne je pod nimi tma jako

v noci. Říká se, že tam žijí vlci velcí jako medvědi a divočáci, kteří mají kly dlouhé jako oštěpy. Mezi lidmi se povídalo, že les byl kdysi dávno očarován temným kouzlem, a kdo sejde z cesty, tomu stromy ovinou větve kolem těla a pohltí ho.

Desdemona se na mě podívala s naléhavostí v očích, jako by chtěla, abych to konečně pochopila – její matka je na cestě sem, copak to není jasné? Nevěděla jsem, co říct.

„No jistě, samozřejmě, ale teď se jdi prosím ohřát. Pokud tvá matka dorazí… *až* dorazí, pošlu ji za tebou."

Moje slova ji zřejmě uspokojila. Oddechla jsem si, když přikývla, vstala a se svěšenými rameny zamířila na nádvoří.

Ještě nebyla ani u vrat, když na mě zavolala Ariana. „Langoreth, pojď sem! Potřebuju tvou pomoc."

Na zemi ležel bělovlasý muž, kterého právě ošetřila, a teď si vedle něj drhla ruce kostkou sádlového mýdla. Pokynula mi k vědru. „Spláchni mi to, prosím."

Přelila jsem jí namydlené ruce čistou vodou. „Věděla jsi, že ten chlapec zemře, a poslala jsi mě pryč."

Sklonila hlavu a pokračovala, jako by mě ani neslyšela. „Při ošetřování raněných si musíš často mýt ruce, aby se jim rány nezanítily. To tě ale matka jistě naučila."

Samozřejmě že mi to řekla, i když ji samotnou to nezachránilo. Zůstala jsem na Arianu mlčky hledět a ona si podrážděně povzdechla.

„Všichni umírají, Langoreth. Matky, otcové, milenci. I malí chlapci." Probodla mě pohledem. „Chtěla jsi ho snad vidět umírat?" Po tvářích se mi skoulely horké slzy, ale ona jen vstala a utřela si ruce do šatů. „Co můžu udělat, je postarat se o ostatní. Jsou tu rány, které je třeba zašít nebo zacelit ohněm, taky zlomené kosti. Většina z těch lidí se musí najíst – jsou vyhublí. Ať jim ta stará kuchařka připraví dušené hovězí. Taky potřebujeme víc vína a piva, jinak hrozí, že vám vyčerpáme studnu. Většina lidí má překyselený žaludek, což způsobuje velkou žízeň."

„Agnes. Naše kuchařka se jmenuje Agnes," opravila jsem ji důrazně.

„Ať jim tedy Agnes uvaří nějaké výživné jídlo," zopakovala trpělivě.

„Přeješ si ještě něco dalšího, nebo už můžu jít?" odsekla jsem.

„Ještě počkej." Zvedla štíhlý ukazovák. „Musíme probrat moji odměnu."

Zůstala jsem na ni nevěřícně zírat. „Ty chceš mluvit o penězích?" Lidé okolo nás v bolestech krváceli. „Otec není doma," řekla jsem věcně, „a já jsem ještě dítě. O podobných věcech nerozhoduju."

„Tvoje rodina mé služby očividně potřebuje," pokračovala. „Slyšela jsem o tvém otci Morkenovi a samozřejmě o Cathanovi, kterému se říká Bílý muž. Nepotřebuju šperky, dobytek ani jiné podobné věci, jež se obvykle dávají strážcům moudrosti, kteří vstoupí do služeb. Žádám pouze o ubytování, jídlo a šatstvo na dobu, po kterou tady budu chtít zůstat. Trvám ale na tom, že budu moct volně přijíždět a odjíždět, jak se mi zlíbí, a nikdo se mě nebude na nic ptát. Přijímáš mé podmínky?" Založila si štíhlé ruce na prsou. „Myslím, že je to více než slušná nabídka."

Strážcové moudrosti byli na svých cestách zahrnováni všemožným pohodlím a dary. Koneckonců jsou to nositelé přízně bohů a odmítnout někoho takového by mohlo přinést smůlu. Ačkoli Ariana nechodila v rouchu, bylo zřejmé, že je zkušená léčitelka. Přesto by se otec zlobil, kdybych ji přijala, aniž bych se s ním nejprve poradila.

„Já… o těchto věcech nerozhoduju," zopakovala jsem. „Musím to probrat s otcem."

„Ten tady ale není. Teď jsi tu přece paní ty, nebo ne?"

„To jsem."

„No vidíš. A já ti nabízím věrné služby. Tvůj otec by na tom jistě neshledal nic špatného."

Věrné služby? Zamračila jsem se. Vůbec se mi nelíbila. Ještě před chvílí jsem k ní cítila čisté pohrdání. Ale voda ve vědrech zatím chladla a Ariana měla pravdu, že jsem dítě, které si na léčitelku jen hraje. O lidi je třeba se postarat, tak

to otec vždycky říkal. Jistě by mi nezazlíval, že jsem v takovéto situaci přijala léčitelku.

Ariana s upřeným pohledem čekala na mé rozhodnutí.

„Tak dobře."

„Znamená to, že mě bereš do služby?"

„Ano."

„V tom případě mám tedy nový domov. A teď jdi prosím požádat o to jídlo. A taky víno – myslím, že se dnes večer všichni budeme potřebovat napít."

Vydala jsem se kolem stájí a přes nádvoří do kuchyně a cestou jsem přemýšlela, kdo komu tady vlastně slouží.